

Kvindens situation under væbnede konflikter

Europa-Parlamentets beslutning om kvinders situation under væbnede konflikter og deres rolle i forbindelse med genopbygningen og den demokratiske proces i lande i post-konfliktsituationer (2005/2215(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til FN's Sikkerhedsråds resolution 1325 (2000) af 31. oktober 2000 om kvinder, fred og sikkerhed (UNSCR 1325 (2000)), der understreger vigtigheden af, at kvinder er ligestillet med mænd, hvad angår bestræbelserne på at opretholde og fremme fred og sikkerhed, og at de bør inddrages fuldt ud heri,
- der henviser til Europa-Parlamentets beslutning af 30. november 2000 om kvinders deltagelse i fredelig løsning af konflikter¹,
- der henviser til FN's menneskerettighedserklæring af 10. december 1948 og til Wien-erklæringen og handlingsprogrammet fra verdenskonferencen om menneskerettigheder afholdt den 14.-25. juni 1993,
- der henviser til bulletinen fra FN's generalsekretær om særlige foranstaltninger til beskyttelse mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug (ST/SGB/2003/13),
- der henviser til FN's erklæring om afskaffelse af vold mod kvinder af 20. december 1993² og FN's konvention om barnets rettigheder af 20. november 1989,
- der henviser til FN-konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) af 18. december 1979 og den frivillige protokol hertil,
- der henviser til FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf af 10. december 1984 og FN erklæringen om beskyttelse af kvinder og børn i krisesituationer og væbnede konflikter³ af 14. december 1974, især punkt 4, som opfordrer til effektive forholdsregler mod forfølgelse, tortur, vold og nedværdigende behandling af kvinder,
- der henviser til resolution 1265 (1999) fra FN's Sikkerhedsråd af 17. september 1999 om beskyttelse af civile i væbnede konflikter, især punkt 14, som opfordrer til, at FN-personel, der deltager i fredsbevarende og -konsoliderende aktiviteter, får passende uddannelse i menneskerettigheder, herunder kønsrelaterede bestemmelser,
- der henviser til FN resolutionen om kvinders medvirken til styrkelse af international fred og sikkerhed af 15. december 1975⁴ og til erklæringen om kvinders medvirken til at

¹ EFT C 228 af 13.8.2001, s. 186.

² FN's Generalforsamlings resolution 48/104.

³ FN's Generalforsamlings resolution 3318 (xxix).

⁴ FN's Generalforsamlings resolution 3519 (xxx).

fremme international fred og samarbejde af 3. december 1982¹, især punkt 12 om praktiske foranstaltninger til at øge kvinders repræsentation i den fredsbevarende indsats,

- der henviser til Beijing-erklæringen og -handlingsprogrammet, der blev vedtaget på FN's fjerde internationale kvindekongres i Beijing den 4.-15. september 1995, især afsnit E om kvinder og væbnet konflikt, og til konklusionen fra FN's særlige samling Beijing + 5 og Beijing + 10 om yderligere foranstaltninger og initiativer til gennemførelse af Beijing-erklæringen og -handlingsprogrammet af 5.-9. juni 2000, især punkt 13 om hindringer for kvinders lige deltagelse i fredskonsoliderende aktiviteter samt punkt 124 om en ligelig deltagelse af begge køn i fredsbevarende missioner og fredsforhandlinger,
- der henviser til Rom-statutten af 17. juli 1998 for Den Internationale Straffedomstol, især artikel 7 og 8, som definerer voldtægt, seksuelt slaveri, tvungen graviditet, tvungen sterilisation og enhver anden form for seksuel vold som forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser, og som ligestiller dem med en form for tortur og alvorlig krigsforbrydelse, uanset om de gennemføres systematisk eller forekommer sporadisk, og uanset om disse handlinger forekommer i internationale eller interne konflikter,
- der henviser til Genève-konventionerne af 1949 og de tilhørende protokoller fra 1977, i medfør af hvilke kvinder er beskyttet mod voldtægt og alle andre former for seksuelle overgreb,
- der henviser til resolution 1385 (2004) og henstilling 1665(2004) fra Europarådets Parlamentariske Forsamling om kvindernes rolle i forebyggelse og løsning af konflikter, begge vedtaget den 23. juni 2004,
- der henviser til beslutningen om kvinders og mænds rolle i forebyggelsen af konflikter, fredskonsolidering og den demokratiske proces efter konflikter set ud fra et ligestillingsperspektiv, der blev vedtaget på den femte europæiske ministerkonference om ligestilling mellem kvinder og mænd, der afholdtes den 22. og 23. januar 2003 i Skopje,
- der henviser til erklæringen om det væsentlige problem, som ligestilling mellem kønnene udgør i samfund, der ændrer sig hurtigt, og den dertil hørende handlingsplan, som begge blev vedtaget på den ovennævnte femte europæiske ministerkonference,
- der henviser til beslutning nr. 14/04 om OSCE's handlingsplan for 2004 om fremme af ligestilling mellem kønnene, der blev vedtaget af OSCE's ministerråd den 7. december 2004 i Sofia,
- der henviser til beslutning nr. 14/05 om kvindernes rolle i konfliktforebyggelse, krisestyring og genopbygning efter konflikter, der blev vedtaget af OSCE's ministerråd den 6. december 2005 i Ljubljana,
- der henviser til henstilling nr. 5 fra 2002 fra Europarådets Ministerkomité til medlemsstaterne om beskyttelse af kvinder mod vold, og særlig vold under og efter konfliktsituationer,

¹ FN's Generalforsamlings resolution 37/63.

- der henviser til Rådets "operationelle dokument" om gennemførelse af FN's Sikkerhedsråds resolution 1325 (2000) som led i den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik (EFSP), som blev vedtaget af Rådet i november 2005,
 - der henviser til forretningsordenens artikel 45,
 - der henviser til betænkning fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling og udtalelse fra Udenrigsudvalget og Udviklingsudvalget (A6-0159/2006),
- A. der henviser til, at kvinder som en del af civilbefolkningen i lighed med børn og ældre udsættes for mange tilfælde af mishandlinger under konflikter, herunder seksuel vold,
 - B. der henviser til, at vold mod kvinder i væbnede konflikter ikke kun medfører fysisk og/eller seksuel mishandling, men ligeledes er et overgreb mod deres økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder,
 - C. der henviser til, at en generel social undervurdering af kvinder og begrænset adgang til bl.a. uddannelse og beskæftigelse ofte er de dybestliggende årsager til kvinders sårbarhed i konfliktsituationer, og at kvinders frigørelse følgelig er en nødvendig betingelse for at kunne bekæmpe seksuelt relateret vold i væbnede konflikter,
 - D. der henviser til, at voldtægt og seksuel mishandling anvendes som våben i krig for at ydmyge og svække modstanderen psykisk, men at ofrene ofte bliver brændemærket, afvist og mishandlet, undertiden endog myrdet af medlemmer af deres eget samfund, for at dette kan genoprette sin ære,
 - E. understreger, at historien har vist, at krigsførelse har været meget mandsdomineret, og at der derfor er grund til at forvente, at kvinders særlige evner for dialog og ikke-vold kunne være et meget positivt bidrag til fredelig konfliktforebyggelse og -styring,
 - F. der henviser til, at kvinder i konfliktsituationer har svært ved at få adgang til særlige sundhedsydelser, som er nødvendige, fordi de er kvinder, f.eks. prævention, behandling af seksuelt overførbare sygdomme, behandling i forbindelse med graviditet såsom svangerskabsafbrydelse, hvis kvinden ønsker det, fødslen, pleje efter fødslen og behandling af overgangsalderen,
 - G. der henviser til, at frivillig eller tvungen seksuel omgang, uden at kvinden har adgang til beskyttelse, kan fremme spredning af seksuelt overførbare sygdomme såsom hiv, og at dette særlig finder sted under konflikter og i lejre for fordrevne personer,
 - H. der henviser til, at kvinder, som bliver ofre for seksuel mishandling i konfliktsituationer, sjældent har adgang til beskyttelse, psykologisk hjælp, lægebehandling og retshjælp, der kunne hjælpe dem med at overvinde deres lidelser og få de skyldige straffet,
 - I. der henviser til, at vold i hjemmet, der følger med enhver konfliktsituation, ikke bliver mindre i post-konfliktsituationer, når først krigsdeltagerne er kommet hjem,
 - J. der henviser til, at kvinder, som arbejder for fred, over hele verden har anvendt foreningsnetværket til at etablere en dialog mellem de krigsførende parter og søger at opnå retfærdighed for deres forsvundne slægtninge,

- K. der henviser til, at kvinders fredsbevægelser ikke altid bevidst tilstræber ændringer af de sociale regler og relationer, der bestemmer magtforholdet mellem mænd og kvinder,
- L. der henviser til, at kvinders tilstedeværelse ved forhandlingsbordet og deres aktive rolle med henblik på en fredelig overgang, er en nødvendig, men utilstrækkelig fase i overgangen til demokrati, og at det derfor er nødvendigt at støtte disse kvinder på denne politiske vej,
- M. der henviser til, at nogle kvinder undtagelsesvis er gået videre fra politisk modstand til de højeste statslige niveauer, f.eks. Ellen Johnson Sirleaf i Liberia og Micheline Bachelet i Chile, men at sådanne tilfælde endnu er for sjældne,
- N. der henviser til, at sandheds- og forsoningskommissionerne letter forsoningsprocessen i samfund, der er på vej ud af en konflikt, men at kvinders deltagelse stadig er for beskeden,
- O. der henviser til, at initiativer fra visse lande eller internationale organisationer til integration af kønsdimensionen skal hilses velkommen, og at de skal tjene som et eksempel på god praksis,
- P. der henviser til, at kvinder altid har været soldater og frihedskæmpere, men at de i dag officielt indgår i de væbnede styrker i mange lande, og at dette er blevet opfattet som et udtryk for ligestilling mellem kønnene,
- Q. der henviser til, at selvmordsaktioner er et relativt nyt fænomen, som er begrænset til muslimske lande, og at der er meget få kvindelige selvmordsbombere,
- R. der henviser til, at disse kvinders ofte fortvivlede politiske, personlige og sociale situation er en afgørende faktor, som tilskynder dem til at vælge at tage dette skridt,
- S. der henviser til, at den nuværende fundamentalisme bestræber sig på at retfærdiggøre martyriet, hvilket finder genklang hos kvinder, der deltager i modstandsbevægelser og kæmper for social lighed,
- T. der henviser til, at den megen omtale i medierne af fænomenet gør selvmordsaktioner mere tiltrækkende for udsatte unge på grund af den ære, som efter deres død overføres til familien,
- 1. understreger behovet for at integrere kønsaspektet i fredsforskning, konfliktforebyggelse og -løsning, fredsbevarende operationer, rehabilitering og genopbygning efter konflikter og for at sikre en kønsspecifik komponent i de konkrete programmer på disse områder;

Kvinder som krigsofre

- 2. minder om, at det er vigtigt, at kvinder får adgang til reproduktive sundhedsydelser i konfliktsituationer og i flygtningelejre, både under og efter konflikter, uden hvilke børnedødeligheden og dødeligheden blandt mødre vokser i takt med, at kønssygdommene spredes; understreger, at hustruvold, prostitution og voldtægt, som er hyppigt forekommende fænomener under sådanne forhold, gør det endnu vigtigere at prioritere

sådanne ydelser højt, ligesom kvinder bør have mulighed for at føde på et hospital, afbryde en uønsket graviditet og modtage psykologisk bistand; slår til lyd for, at alle kvinder og unge piger, som har været udsat for voldtægt, garanteres adgang til postcoital kontrception; mener, at foranstaltninger med henblik på at sikre fuld respekt for de seksuelle og reproduktive rettigheder, vil kunne bidrage til at afbøde følgerne af den seksuelle vold, der udøves under konfliktsituationer;

3. fremhæver medlemsstaternes ansvar for at gøre en ende på straffrihed og indlede retsforfølgelse af de ansvarlige for folkemord, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, herunder seksuel vold mod kvinder og unge piger, f.eks. voldtægt, seksuelt slaveri, tvungen prostitution, tvungen graviditet, tvungen sterilisation og alle andre former for seksuel vold, der er lige så alvorlige, og deres ansvar for at anerkende og fordømme dem som forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser, og understreger i denne forbindelse, at når det er muligt, bør disse forbrydelser ikke være omfattet af benådning;
4. kræver, at kvinder, der er ofre for mishandlinger og vold under konflikter, skal kunne klage til internationale instanser under værdige forhold, og at de beskyttes af retsvæsenet mod de voldsomme fysiske overgreb og traumer, som de kan blive udsat for under afhøringer under forhold, hvor der ikke tages hensyn til følelsesmæssige traumer; kræver, at de skal kunne opnå retfærdighed både i civil- og straffesager, samt at der bliver foranstaltet hjælpeprogrammer, der kan hjælpe dem med at blive reintegreret økonomisk, socialt og psykologisk;
5. mener, at det bør prioriteres, at der sættes en stopper for brugen af børnesoldater i konflikter, herunder af unge piger, der er udsat for et egentligt sexslaveri; opfordrer indtrængende til, at der for disse børn iværksættes længerevarende resocialiseringsprogrammer af psykologisk, social, uddannelsesmæssig og økonomisk karakter;
6. fordømmer alle tilfælde af vold mod kvinder, men kræver nultolerance over for den seksuelle udnyttelse af børn, unge piger og kvinder i væbnede konflikter og i flygtningelejre; kræver hårde administrative og strafferetlige sanktioner over for de humanitære arbejdere, repræsentanter for internationale institutioner, fredsstyrker og diplomater, der deltager heri;
7. anmoder om, at der stilles midler til rådighed gennem tværgående programmer for at bekæmpe problemet med vold i hjemmet, som øges betydeligt efter løsningen af konflikten på grund af almindelig brutalitet, fysisk og økonomisk usikkerhed og traumer, som mændene også rammes af; påpeger, at vold i hjemmet efter løsningen af konflikten er et forsømt emne, som man har ofret meget lidt opmærksomhed, selv om det allerede før konflikten findes i det etablerede forhold mellem kønnene og forværrer de traumer, som kvinder, der er ofre for seksuelt betinget vold, lider under;
8. understreger, at det store antal kvinder og børn blandt flygtninge og internt fordrevne personer, som registreres af internationale organisationer i forbindelse med konflikter og borgerkrige, er meget bekymrende;
9. fremhæver kvinders og pigers særlige behov i forbindelse med minerydning og understreger, at selv om personelminer eventuelt er blevet anvendt i militært øjemed, har

det hovedsagelig været kvinder, børn og mænd med civil status, som er blevet dræbt eller lemlæstet af dem, og hvis mulighed for at tjene til livets ophold dermed er blevet ødelagt; gentager, at EU må sigte på at fremme overholdelse af Ottawa-konventionen om forbud mod brug, oplagring, produktion og overførsel af personelminer samt om deres destruktion, primært i Afrika, men også i Europa og andre steder; opfordrer indtrængende EU til at intensivere sine bestræbelser på at rydde post-konfliktområder for miner samt sikre behandling og rehabilitering af ofre og genetablering af områder med minefelter, så folk kan leve og arbejde i sikkerhed igen i disse områder;

Kvinder som fredsstiftere

10. fremhæver den positive rolle, som kvinder spiller ved konfliktløsning, og anmoder Kommissionen og medlemsstaterne om at sikre passende teknisk og økonomisk bistand for at støtte de programmer, som giver kvinder mulighed for at deltage fuldt ud i fredsforhandlinger og giver dem mere indflydelse i civilsamfundet som sådan;
11. fremhæver den positive rolle, som kvinder kan spille i post-konfliktgenopbygning og navnlig i forbindelse med programmer for afvæbning, demobilisering og reintegration, især når sådanne programmer rettes mod børnesoldater; opfordrer medlemsstaterne til at sikre kvinders fulde deltagelse i disse programmer og navnlig til at bestræbe sig på at tilpasse programmerne med henblik på at reintegrere børnesoldater;
12. støtter kraftigt den opfordring, der blev fremsat af en stærk koalition af kvindeorganisationer i Kosovo den 8. marts 2006 om inddragelsen af kvinder i den internationale gruppe med syv deltagere i Kosovo, som forhandler om regionens fremtidige status; beklager, at dette krav indtil videre er blevet ignoreret;
13. kræver, at kvindelige fredsorganisationer og kvindeorganisationer modtager pædagogisk, politisk, økonomisk og juridisk støtte i situationer efter konflikter, så der kan skabes et demokratisk samfund, der respekterer kvinders rettigheder og ligestilling mellem kønnene som led i forfatningsmæssige, lovgivningsmæssige og politiske reformer; glæder sig over de forskellige internationale initiativer i med dette sigte som det australske initiativ i Papua Ny Guinea og det norske på Sri Lanka;
14. glæder sig over de forskellige initiativer, der er taget af f.eks. FN's udviklingsfond for kvinder (UNIFEM) Europarådet, den schweiziske fredsfond, International Alert og Forum on Early Warning and Early Response;
15. glæder sig over, at Rådet i 2005 behandlede gennemførelsen af FN-resolution 1325 (2000) inden for rammerne af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik (ESFP) og betragtede spørgsmålet som et ligestillingsanliggende, og anmoder Rådet om ikke at se bort fra behovet for at lade menneskerettigheds- og ligestillingsrådgivere deltage i de civile fredsmissioner, som EU er ansvarlige for, og at sikre, at styrkerne undervises i ligestillingsaspekter;
16. gentager sine tidligere anmodninger om en effektiv parlamentarisk kontrol med ESFP;
17. understreger, at det er vigtigt at gennemføre og udbygge en fælles adfærdskodeks for ESFP-operationer, og at det skal sikres, at disse bestemmelser er i overensstemmelse med

bestemmelserne for andre former for EU-indsatser i tredjelande samt med retningslinjerne for beskyttelse af civile i de EU-ledede krisestyringsoperationer;

18. glæder sig meget over Rådets arbejdsrapport, som blev vedtaget i november 2005, om gennemførelsen af FN's Sikkerhedsråds resolution 1325 (2000) som led i ESFP;
19. opfordrer EU til at støtte foranstaltninger, der har til formål at øge antallet af kvinder på alle niveauer i ESFP-missioner væsentligt og især at støtte kvinders ansøgninger og indstille dem til poster i militær og politi samt politiske poster i ESFP-missioner så tidligt som muligt i planlægningen af sådanne missioner;
20. mener, at planlægningen af opgaver under ESFP skal omfatte integration af lokale kvindeorganisationer i fredsprocessen for at drage fordel af det særlige bidrag, de kan yde, og undersøge på hvilken måde kvinder berøres af konflikter;
21. tilskynder EU til at udvise større opmærksomhed over for tilstedeværelse, forberedelse, uddannelse og udrustning af politistyrker i sine militære missioner, eftersom politienhederne er det vigtigste middel til at garantere sikkerheden for den civile befolkning, navnlig kvinder og børn;
22. glæder sig over, at der som led i de nye fredsmissioner, som FN har gennemført siden 2000, optræder rådgivere i ligestilling, og over, at en sådan stilling er blevet oprettet i 2003 i afdelingen for fredsbevarende operationer;
23. anmoder om, at de modige kvinder, der har valgt fredelige former for modstand, ikke glemmes, idet de har betalt og stadig betaler prisen herfor, i form af fængsel, husarrest eller bortførelse;
24. understreger behovet for at styrke kvindernes rolle i den politiske beslutningsproces i forbindelse med nationale genopbygningsprocesser og sikre deres politiske tilstedeværelse ved forhandlingsbordet; tilslutter sig UNSCR henstilling 1325 (2000) og dets beslutning af 30. november 2000;
25. anser det for nødvendigt at fremme kvinders øgede deltagelse og tilstedeværelse i medierne og i de offentlige opinionsfora, som kan give kvinder mulighed for at gøre deres standpunkter gældende;
26. glæder sig over den støtte, som Kommissionen har ydet til afholdelse af frie valg i de lande, hvor der har været konflikter, og at kvinderne har deltaget i disse valg; glæder sig desuden over, at også kvinder er blevet udnævnt som ledere af valgmissioner, og anmoder indtrængende om, at der også fremover vil blive udnævnt flere kvinder som ledere af valgmissioner;
27. henviser til den fortsatte diskriminering af kvinder, hvad angår adgang til kapital og ressourcer, herunder fødevarer og uddannelse, informationsteknologi og sundhedsforsorg samt andre sociale faciliteter, og mener, at kvinders deltagelse i økonomiske aktiviteter i såvel landdistrikter som i byområder er af altafgørende betydning for at underbygge deres samfundsøkonomiske betydning i et samfund efter konflikter; understreger den positive rolle, som mikrolån allerede spiller i forbindelse med kvinders øgede

selvbestemmelsesret, og opfordrer det internationale samfund til at tage skridt for at tilskynde til brug af mikrolån i lande under genopbygning efter en konflikt;

Kvinder og krig

28. fordømmer retfærdighedsgørelsen af selvmordsaktioner, der særligt angår de unge og også unge kvinder; fremhæver, at opfordringerne til selvmordsaktioner sammenblander religiøs iver, den fortvivlede modstand mod besættelsesstyrker eller uretfærdighed, og i sidste instans de uskyldige civile ofre, som er målene for selvmordsaktionernes;
29. påpeger problemet med kvindelige selvmordsbombere og understreger, at voldtægt som krigsvåben berører alle kvinder uanset etniske, religiøse og ideologiske forskelle; påpeger, at kvinder, der bliver ofre for voldtægt, stigmatiseres socialt og udstødes, ja, endog dræbes;
30. glæder sig over, at de islamiske autoriteter under påberåbelse af koranen, som går ind for respekt for liv, nu fordømmer dette fænomen, dets udbredelse og mediernes manipulation af det;
31. opfordrer til, at selvmordsaktioner, der begås som led i vendettaer og af politiske, sociale eller kulturelle årsager, bliver undersøgt, og opfordrer kraftigt det internationale samfund til at sikre, at folkeretten bliver overholdt, og at freden fremmes, overalt hvor kvinder er blevet eller risikerer at blive indrullet i selvmordsaktioner;

Henstillinger

32. støtter alle de henstillinger, der siden UNSCR 1325 (2000) som sigte har haft at forbedre vilkårene for kvinder under konflikter, og opfordrer Rådet og Kommissionen til at indarbejde og snarest muligt gennemføre disse henstillinger i alle deres politikker, særligt dem, der er indeholdt i Europa-Parlamentets ovennævnte beslutning af 30. november 2000;
33. konstaterer, at kvinderne, trods alle resolutioner, appeller og anbefalinger fra de forskellige internationale og europæiske institutioner, stadig ikke deltager på lige fod med mændene i forebyggelsen og løsningen af konflikter, i fredsbevarende operationer og i konsolideringen af freden; konstaterer derfor, at der ikke er behov for at udarbejde nye henstillinger, og anmoder om, at der udarbejdes et praktisk handlingsprogram med angivelse af de faktorer, der er relevante for dets gennemførelse, og en evaluering af hindringerne for og kontrollen med resultaterne af gennemførelsen; anmoder om, at der forelægges en årlig rapport i Europa-Parlamentet om gennemførelsen;
34. understreger betydningen af en deltagelse af kvinder i diplomatiske opgaver og opfordrer medlemsstaterne til at ansætte flere kvinder i deres diplomatiske tjenester og at uddanne kvindelige diplomater i forhandlingsteknikker og mægling, så der kan oprettes lister over kvinder, der er kvalificerede til at besætte stillinger vedrørende fred og sikkerhed;
35. anmoder om, at begreberne fra ”retsopgør” anvendes i fredsprocesser og ved overgangen til demokrati og retsstatsforhold med respekt for ofrenes rettigheder, kvindelige vidners værdighed og gennem deltagelse af kvinder i de undersøgelseskommisioner, der er ved

at blive oprettet med henblik på forsoning, samt ved integration af kønsaspektet i de foranstaltninger, der vedtages af disse kommissioner;

36. foreslår, at henstillingerne indskrænkes til det absolut væsentligste, hvilket består i at opfordre institutionerne til at skabe synergi i forbindelse med de specifikke foranstaltninger, der skal gennemføres i samarbejde med andre internationale institutioner, som forfølger de samme mål, og at de gør optimal brug af de nye finansielle overslag for 2007-2013 som incitamenter og redskaber;
37. henstiller til Kommissionen, Rådet og medlemsstaterne, at de fremmer indførelse af undervisning i fred og respekt for menneskers værdighed og ligestilling mellem kønnene i alle læreplaner i de lande og regioner, hvor der er konflikt, for at fremme en fredelig ånd og bevidsthed om kvindernes rettigheder i samfundet og blandt fredsbevarende og fredsskabende styrker, udsendte EU-tjenestemænd og andre internationale hjælpeorganisationer; foreslår, at disse projekter inddrager lokale kvindeorganisationer, foreninger af mødre, ungdomspædagoger og lærere;
38. anmoder Kommissionen om at rapportere til Parlamentet om gennemførelsen af retningslinjerne om børn og væbnede konflikter fra 2003;
39. henstiller til medlemsstaterne, at de udvider deres programmer for modtagelse af de børn og unge, der kommer til medlemsstater fra konfliktregioner, så de kan rives ud af en verden af vold og af en fortvivlelse, der i sig selv fører til vold mod kvinder; opfordrer Rådet til at anmode medlemsstaterne om, at de gør denne modtagelse lettere, uden at der opstilles unødige hindringer; anmoder om, at der bør udarbejdes en aftale med transitlandene for at sikre, at disse ikke modarbejder de humanitære programmer;
40. henstiller til Kommissionen, at den støtter de fredsinitiativer, der iværksættes af kvinder, som er aktive i foreninger og især af de multikulturelle, grænseoverskridende og regionale initiativer, ved at yde politisk, teknisk og økonomisk bistand til de organisationer, der deltager i konfliktløsning og konsolidering af freden; opfordrer indtrængende Rådet til at sikre, at der sker en politisk opfølgning i de beslutningstagende organer i de pågældende lande; opfordrer Europa-Parlamentet og særligt Kvindeudvalget til at nedsætte blandede udvalg for konfliktområder, bl.a. med kvinder fra disse netværker og medlemmer af Europa-Parlamentet;
41. opfordrer Kommissionen og andre donorer til at kanalisere ressourcer til støtte til kapacitetsopbygning inden for organisationer i civilsamfundet, især lokale kvindegrupper, der er engagerede i ikke-voldelig konfliktløsning, og at yde teknisk bistand og sikre erhvervsuddannelse;
42. er af den opfattelse, at det er bydende nødvendigt, at Kommissionen i den finansielle ramme for 2007-2013 bevarer det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder som et særskilt instrument; minder om, at dette instrument tidligere har gjort det muligt, at gennemføre licitationer og skabe specifikke budgetposter for kvindernes rettigheder, uden at de siddende regeringer skulle spørges til råds først; anmoder Kommissionen om, at sørge for, at konfliktstyringen, der er omfattet af stabilitetsinstrumentet, indeholder en kønsrelateret politik i håndteringen af kvindernes problemer i forbindelse med konflikter;

43. kræver, at kønsaspektet integreres i alle de finansielle instrumenter på en synlig og kontrollerbar måde, særligt i førtiltrædelsesinstrumentet, i den europæiske naboskabspolitik, i instrumentet til udviklingssamarbejde og økonomisk samarbejde (DCECI) og i stabilitetsinstrumentet, og bliver fuldt integreret i de betingelser, der opstilles for associeringsaftaler;
44. understreger, at de strategiske planer og handlingsplaner, der lægges for hvert land, vil udgøre et fremragende middel til at fremme ligestilling mellem kønnene, så længe der er politisk vilje hertil fra begge sider, og kræver, at alle ESFP's aktiviteter gennemfører UNSCR 1325 (2000) samt dets ovennævnte beslutning af 30. november 2000, og at der årligt aflægges rapport herom til Europa-Parlamentet;
45. kræver, at retten til reproduktiv sundhed beskyttes, at Kommissionen betragter dette som en prioritet i forbindelse med samarbejdsaktiviteter og med stabilitetsinstrumentet i konfliktområder, og at denne prioritering afspejles i budgettet;
46. understreger behovet for en bedre kontrol med fødevareuddelingen, beklædning og sanitært udstyr, herunder hygiejnebind, i forbindelse med nødhjælpsoperationer og anmoder de internationale humanitære organisationer om at støtte sikkerhedsforanstaltninger i flygtningelejre og at bidrage til at forbedre denne indsats for at mindske risikoen for vold og seksuelle overgreb mod kvinder og piger; understreger ligeledes behovet for, at der iværksættes programmer for reproduktiv sundhed i disse lejre, og at alle kvinder og piger, som har været udsat for voldtægt, sikres omgående adgang til postcoital kontraception;
47. anbefaler, at Europa-Parlamentet, Europarådet, NATO, alle ansvarlige FN-organer, herunder UNIFEM, OSCE og eventuelt andre internationale ansvarlige organisationer med erfaring på området iværksætter et samarbejde med henblik på at udarbejde specifikke kønsrelaterede indikatorer for konflikter, som vil kunne anvendes i de nye udenrigs- og udviklingspolitiske instrumenter med henblik på tidlig varsling;
48. mener, at kvinderne bør deltage på lige fod med mændene på alle niveauer af et lands sociale, økonomiske og politiske liv efter en konflikt; erkender, at på grund af de pågældende landes kultur og sociale udvikling ikke umiddelbart kan opnås ligestilling ved hjælp af kvoter; opfordrer derfor Kommissionen til i sine handlingsplaner at fremme en højere grad af kvinders deltagelse i gennemførelsen af UNSCR 1325 (2000), at overvåge udviklingen hen imod ligestilling og at orientere Europa-Parlamentet herom;
49. støtter en korrekt anvendelse af menneskerettighedsklausulerne i aftaler med tredjelande og af principperne i den humanitære folkeret og de dermed forbundne internationale aftaler, især hvad angår kvinders rettigheder og behov;
50. mener, at hvis EU's adfærdskodeks for eksport af våben bliver retligt bindende, vil dette udgøre et vigtigt bidrag til en begrænsning af kvinders lidelser ved at begrænse antallet af væbnede konflikter i verden;
51. henstiller til Europa-Parlamentet, at det tager problemet med kvinders selvmordsaktioner op, at det iværksætter en undersøgelse af dette spørgsmål og afholder en konference, ikke kun med deltagelse af specialister, men også af andre personer med kendskab til kønsrelaterede spørgsmål fra de pågældende lande og muslimske religiøse ledere;

o
o o

52. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen samt til regeringerne i medlemsstaterne og i tiltrædelses- og kandidatlandene.